

[Axel Ivan Pedersen.]

socialistisk folkeparti har fremsat, ville han finde det ganske rimeligt, at man, når man kunne få en tredjeprioritet til 4½ pct.s rente, så foretog en regulering af huslejen hvert femte år. Jeg synes, det er meget interessant, for hele boligforligets regulering af huslejen i den sociale boligmasse går jo bl. a. på de ejendomme, der er bygget efter 1946-loven, hvor man har statslån til 3½ pct.s rente og 1 pct. i afdrag, altså 4½ pct.s ydelse — altså mere fordelagtige vilkår end dem, der er nedlagt i hans forslag. I disse tilfælde mener hr. Kai Moltke at det er helt urimeligt at der foretages en regulering.

(Kort bemærkning).

Guldberg: Hr. Kai Moltke har jo næsten tvunget os alle til at komme med korte bemærkninger, og så må jeg også komme med én.

Jeg forstår slet ikke, hvor hr. Kai Moltke kunne se den principielle forskel mellem den landsbyggefond, der gik ind i boligforliget, og det forslag, som vi havde opstillet i vor forhandlingsskitse. Grundlaget for vort forslag var jo netop, at man ville forsøge over en gradvis udligning af huslejekforskellen i det sociale byggeri at skaffe penge til en fond, der kunne benyttes af i virkeligheden det sociale byggeri som helhed som finansiering, og derigennem få det sociale byggeri til at leve videre, vi kan godt sige på eget ansvar og i konkurrence. Det var jo det, vi helst havde set. Den principielle forskel er der ikke. Selvfølgelig er der forskel. Jeg synes, vort forslag var bedre. Jeg tror, de tre andre partier har det ligesom vi: det, der stod i deres eget oplæg, syntes de naturligvis bedre om end det, vi blev enige om.

(Kort bemærkning).

Kai Moltke: Først må jeg svare hr. Hastrup fra det konservative parti på spørgsmålet om, hvorvidt der var forslag fremme om, at vi skulle afholde os fra at stemme. Ja, et sådant forslag var fremme. Et sådant forslag gik jeg som boligordfører imod, og det blev derfor også forkastet af gruppen ved den endelige formulering. Det har i øvrigt været offentliggjort i bladene.

Til hr. Axel Ivan Pedersen kan jeg an-

gående spørgsmålet om de forskellige renteniveauer svare, at det drejer sig jo ikke om, at vi ikke vil gå med til f. eks. steder, hvor man har en procent på 2,2 i rente, da at hæve den til 4½. Vi har valgt 4½ pct. rente som et rimeligt udgangspunkt, og hvis man kunne etablere et sådant renteniveau og gøre det gældende i nybyggeriet, fik vi ikke den forskel på lejeniveauerne, vi nu har. Derfor er vi villige til reguleringer — dog ikke så længe vi har de nuværende, ganske unormale forhold.

Hr. Guldberg spurgte, hvori principforskellen mellem det forslag, venstre stillede, og forslaget om landsbyggefondens lå. Principforskellen ligger i, at landsbyggefondens udelukkende skal udredes af mindre-bemidlede lejere, medens det, venstre tilbød og i sin skitse talte om, var, at man fra det offentlige side skulle give et startlån og lægge det oven i den byggefond, som lejerne selv svarede.

(Kort bemærkning).

Axel Ivan Pedersen: Jeg har kun den ganske korte bemærkning til hr. Kai Moltke, at vi jo én gang har diskuteret forskellen mellem socialistisk folkepartis forslag til en boligfond og den rentelettelsesordning, som vi har gennemført. Vi har også i denne diskussion fået klarlagt, at rentelettelsesforslaget med 6½ pct. for alle prioriteter er bedre end det forslag, som SF har stillet.

(Kort bemærkning).

Kai Moltke: Jeg tror ikke, rentesikringens fordele tilstrækkelig klart er blevet forklaret. Det at indskyde en tredjeprioritet betyder ikke alene, at man formindsker den udbudte masse af obligationer på markedet; men som hr. Axel Ivan Pedersen jo i oktober, jeg tror i 1964, selv erklærede, ville det samtidig bevirke, at man hævede kursen på første og anden prioritet og derved opnåede mere end det, man gjorde ved tredjeprioritetsordningen.

(Kort bemærkning).

Hastrup: Jeg forstår hr. Kai Moltke på den måde, at der efter en valgkampagne, hvor SF gjorde boligsagen til en meget afgørende sag og gik ud til vælgerne med kravet om, at boligforliget skulle væltes,